

[Poul Sørensen.]

diskuteret. Jeg vil altså gerne diskutere det ved en anden lejlighed, når lovgivningen giver mulighed for en ændring på det for mig meget vigtige og afgørende område. Det er som sagt 90 mill. kr., det drejer sig om.

Ud fra de af mig nu anførte synspunkter vil jeg hermed afslutte min deltagelse i debatten om denne sag.

Carl P. Jensen: Når det ærede medlem hr. Poul Sørensen beklager sig over, at der er givet udtryk for, at han ikke har sans for de arbejdsløses skæbne, og at i den retning er teori og praksis to forskellige ting, så er det i hvert fald rigtigt, selv om den skrivelse, som den højtærede minister redegjorde for at det ærede medlem havde fremsendt til den daværende minister for offentlige arbejder, godt kunne pege i modsat retning.

Men når jeg har draget det ærede medlem hr. Poul Sørensens interesse for beskæftigelsen i tvivl, vedstår jeg det gerne. For det ærede medlem tror jeg dette her i første række drejer sig om den lille politik og ikke om menneskeskæbner. Må jeg have lov at minde det ærede medlem om en lille episode, som ligger nogle år tilbage. Boligministeren havde på grund af den anspændte arbejdsmarkedssituation inden for byggefagene i Roskilde givet afslag på en ansøgning om igangsættelsestilladelse til et meget omfattende byggeri i Roskilde. Murermester Rasmus Sørensen havde som medlem af boligministeriets arbejdskraftudvalgs kendskab til, at der et sted oppe i Nordjylland fandtes 6 eller 7 ledige murersvende i en by, hvor der var stor ledighed blandt murerne. Murermester Rasmus Sørensen erklærede sig villig til at beskæftige 3-4 af disse svende 1 år frem i tiden, bare de ville komme til Roskilde, og fra alle sider anerkendte man denne indstilling. Tilbage stod at skaffe disse folk lejligheder i Roskilde. Jeg påtog mig dengang at tage til Roskilde for — som det ærede medlem plejer at udtrykke sig — at tale med mine venner for at få dem til at acceptere, at disse murere fik bopælstilladelse i Roskilde uden om byens egne ansøgere. Det lykkedes mig, simpelt hen fordi man ræsonnerede som så,

at det drejede sig om menneskeskæbner, og i øvrigt fordi den eneste udvej for at få byggeriet i gang i Roskilde var, at man fik denne arbejdskraft dertil; navnlig ræsonnerede man som så, at disse murersvende meget let kunne hale ind på byens bolignød langt ud over de lejligheder, som de selv skulle have. Med denne positive og fornuftbestemte indstilling hos mine venner, altså socialdemokratiet inden for det kommunale boliganvisningsudvalg, regnede jeg med, at sagen så kun var en formalitet. Men jeg tog meget fejl, for den lille politik meldte sig i sagen, idet det konservative medlem af udvalget gik imod indstillingen om at modtage disse arbejdsløse murersvende fra Jylland. Arbejdskraftudvalget, der beskæftiger sig med bevægeligheden på arbejdsmarkedet, mente, at denne sag skulle op i et andet plan; man drøftede sagen i arbejdskraftudvalget og boligministeriet og blev enig om, at man skulle forsøge at tage til Roskilde. Det skete. Departementschef Skalts, en kontorchef og jeg rejste til Roskilde, men vi rejste hjem med uforrettet sag, idet det konservative medlem af udvalget over for os erklærede, at han ikke ville være med til at tilsidesætte reglen om opholdsbestemmelsen. Et forsøg på at overbevise det konservative medlem om, at man kunne fremme byggesagen langt ud over de lejligheder, der skulle stilles til rådighed for de arbejdsløse 3-4 murersvende, var spildt. Vi måtte rejse hjem. Hvor mange penge de arbejdsløse murersvende herefter skulle hæve i understøttelse, og hvor længe de kom til at gå arbejdsløse, til trods for at der var produktivt arbejde til dem i Roskilde, ved jeg ikke.

Jeg ved heller ikke, hvor lang tid byggeriet i Roskilde måtte ligge stille, før man fik igangsættelsestilladelse, men jeg erindrer ganske nøje, hvem det konservative medlem var. Det konservative medlem af dette kommunale udvalg fik nemlig senere til opgave som arbejds- og socialminister at varetage de store problemer vedrørende bevægeligheden på arbejdsmarkedet. Mon ikke det til fulde beviser, at teori er ét og praksis noget helt andet? Det vil sige, den lille politik er noget helt andet. Derfor kan jeg for mit vedkommende tillade mig at drage det ærede medlems sans for de arbejdsløses skæbne i tvivl.